

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 018369 17 Увп
Бања Лука, 5.6.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Ђурковића, чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби П.С. из Б., заступаног по пуномоћнику Б.Л. адвокату из Б. (у даљем тексту: тужилац), против рјешења број ... од 16.3.2016. године Министарства, у предмету остваривања права на новчане подстицаје за развој пољопривреде, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 018369 16 У од 16.1.2017. године, у нејавној сједници одржаној дана 5.6.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се уважава, пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 018369 16 У од 16.1.2017. године се преиначавача тако да се тужба одбија као неоснована.

Одбија се захтјев тужиоца да му тужени надокнади трошкове управног спора.

Одбија се захтјев тужиоца да му тужени надокнади трошкове давања одговора на захтјев за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке, уважена тужба и поништен уводно означени акт туженог, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења број ... од 8.7.2015. године Агенције ... (у даљем тексту: Агенција) којим је одбијен захтјев тужиоца за остваривање права на новчана средства подстицаја руралном развоју, за инвестиције и модернизацију постојећег и изградњу нових капацитета у прехрамбеној и прерађивачкој индустрији. Ставом 2. изреке пресуде обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове управног спора у износу од 950,00 КМ у року од 30 дана, рачунајући од дана пријема пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Уважење тужбе и поништење оспореног акта образложено је разлозима да се оспорени акт не може испитати, јер се захтјев тужиоца за остваривање права на новчана средства подстицаја не налази у спису управне ствари достављеном суду, а из записника Комисије за утврђивање испуњености услова за остваривање права на подстицајна средства (у даљем тексту: Комисија) која је извршила преглед објекта тужиоца на лицу мјеста дана 28.8. и дана 24.10.2013. године и фотографисала објекат, произилази да се ради о објекту димензија 58,15 x 17,7 m, висине 6 m, озиданом гетер блоком, са бетонираним подом и дрвеном кровном конструкцијом покривеном лимом, са

постављеним ПВЦ прозорима и урађеном фасадом а изнутра окреченом, у којем је ускладиштено ђубриво, механизација и једна приколица пшенице, а налази се у склопу стоваришта „Д“, гдје постоје четири објекта која се користе за стовариште и предметни објекат је наслоњен уз објекат који је грађен истовремено, а намјена тог другог објекта је складиште за потребе фирме „Д.“, у чијем кругу се оба објекта налазе, па су Агенција и тужени у својим рјешењима констатовали да је у рјешењу о одобрењу за грађење наведено да се одобрава грађење производног објекта са магацинским простором, али што није могуће утврдити с обзиром да је у спису предметне управне ствари који је суду комплетно достављен у фотокопији, одобрење за грађење слабо видљиво, па тако да суд није могао испитати законитост оспореног акта у том дијелу. Како је достављен само дио пројектне документације, те Уговор о пословно-техничкој сарадњи на ревизији техничке документације број 109/2012 од 16.11.2012. године, фотокопија поднеска назива „Технички опис“ који се односи на објекат тужиоца изграђен на парцели означеној као к.ч. број 1788/2 к.о. Д. уписан у лист непокретности број 1121, према којем ће се у приземљу предметног објекта вршити израда ПВЦ прозора и готових профила, а да се други дио користи као магацин за складиштење, док ће се канцеларије и мокри чвор користити у постојећем објекту на истој локацији која има употребну дозволу, па и достављена фотокопија поднеска сачињеног у рукопису који се односи на кровну конструкцију, који поднесци не садрже број и датум нити је јасно ко их је израдио и у коју сврху, те како се у спису не налази главни пројекат на који се тужени позива у оспореном акту, суд није могао испитати законитост оспореног акта ни у том дијелу, па чињеница да ли се надзорни орган очитовао о томе да ли је измјена техничке документације законита или није, а и да ли је у складу са рјешењем о одобрењу за грађење, није услов предвиђен Правилником о условима и начину остваривања новчаних подстицаја за развој пољопривреде и села у 2013. години („Службени гласник РС“ број 19/13, 44/13 и 85/13, у даљем тексту: Правилник), сходно чему је остало нејасно зашто је тужени износио те чињенице. С тим у вези суд је констатовао да иако тужени закључује да се у конкретном случају не ради о објекту прехранбене и прерађивачке индустрије, већ о производном објекту са магацинским простором, тужени не наводи шта се подразумијева под објектом прехранбене и прерађивачке индустрије, односно зашто предметни објекат не спада у такве објекте, имајући у виду да према одредби члана 42. став 2. Правилника предмет подстицаја могу бити извршена улагања у проширење постојећих или изградњу нових капацитета за прераду прехранбених производа, као и за изградњу или набавку технолошке опреме, хладњача, сушара, складишта и опреме за прераду, сортирање и паковање. Како је тужени навео да улагања у објекат тужиоца износе око 224.000,00 КМ, док према достављеним рачунима вриједност објекта износи око 227.000,00 КМ, које чињенице тужилац не спори, није се могла испитати правилност оспореног акта ни у том дијелу, па како тужени суду није доставио пројекат нити рачуне које је тужилац приложио уз захтјев, закључено је да није могуће испитати ни да ли количине набављених материјала вишеструко премашују количине предвиђене пројектом, нити да ли су приложени рачуни за материјале који нису предмет подстицаја, имајући у виду да тужилац у тужби наводи да се не ради о материјалима који не могу бити основ за обрачун подстицаја у складу са чланом 33. Правилника. Суд је и указао на одредбу члана 230. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07, 50/10, у даљем тексту: ЗОУП), према којој се у образложењу оспореног акта морају оцијенити сви наводи жалбе, што је тужени пропустио, а не да поставља питања у погледу одређених жалбених навода, као нпр. питање „на који је начин Комисија у два наврата радила мимо наведене одредбе, као и по ком основу је била дужна прибавити мишљење надлежних лица грађевинске струке“.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужени побија њену законитост због повреде члана 33. и 44. Правилника а и повреде члана 103, 104, 105. став 3. и члана 119. Закона о уређењу простора и грађењу („Службени гласник РС број 40/13), у вези са чланом 8. Закона о републичкој управи и чланом 5. ЗОУП, као и повреде начела равноправности странака у поступку. Истиче да захтјев за остваривање права на подстицај мора бити јасно и читко испуњен, како би се видјело на коју врсту подстицаја прописану Правилником се захтјев односи, уз који мора бити приложена одговарајућа документација, а у конкретном случају ни из захтјева тужиоца а ни пројектне документације и фотографија са лица мјеста, се не може закључити да се ради о изграђеном капацитету у прехранбеној и прерађивачкој индустрији, поготову о складишту или другом објекту прописаном у члану 42. став 2. Правилника, сходно чему првостепени орган ни тужени нису повриједили тај члан Правилника, као ни члан 33. истог правилника којим је прописано који трошкови инвестиционих улагања нису прихватљиви као основ за обрачун средстава подстицаја, код чињенице да је Комисија два пута излазила на лице мјеста и оба пута утврдила исто чињенично стање, из чега је јасно да у спорном објекту недостаје опрема и организација производње за класификацију спорног објекта као капацитета у прехранбеној и прерађивачкој индустрији. Додаје да констатација суда „да чињеница да ли се надзорни орган очитовао о томе да ли је измјена техничке документације законита или није, а и да ли је у складу са рјешењем о грађењу, није услов предвиђен Правилником, те да није јасно због чега је тужени изнио те чињенице“, представља повреду члана 8. Закона о Републичкој управи и члана 5. ЗОУП, као и члана 42. став 3. тачка 2. Правилника те члана 100, 103, 104, 105. став 3. и 119. Закона о уређењу простора и грађењу, јер је чланом 42. став 3. Правилника прописано да се уз захтјев за остваривање права на подстицаје прилажу грађевинска дозвола, а и копија пројекта или програма адаптације, што значи да се на основу главног пројекта издаје грађевинска дозвола, при чему је прописана процедура измјене главног пројекта, па ако се садржај одредаба члана 100. до 105. тог закона упореди са фактичким стањем, произилази да су у конкретном случају повријеђене те одредбе, будући да је у спис достављен пројекат који није био увезан а садржи документацију која је искинута, односно није уредно увезана, те се у пројекту наводи да ће кровна конструкција бити израђена од метала, а израђена је од дрвета, па документација коју је тужилац доставио уз захтјев не садржи ни један податак о томе, односно о пројекту дрвене конструкције, одобрењу за промјену односно измјени грађевинске дозволе, а исто тако је на насловној страни пројекта видљива шифра пројекта ЕИ-04/10, као да пројекат датира из октобра мјесеца 2012. године, а у дну 18. странице пројекта је видљиво да датира из новембра 2012. године, што је наведено и у изјави на 19. страници пројекта, па у рјешењу о одобрењу грађења спорног производног објекта са магацинским простором број 02/2-360-9/13 од 15.03.2013. године се наводи да је пројекат саставни дио рјешења, па с обзиром да је кровна конструкција израђена мимо пројекта а да измјена није констатована у пројекту, то није извршена промјена рјешења о одобрењу грађења у складу са законом, сходно чему таква грађевинска дозвола није могла бити валидан документ на основу којег се одобравају подстицајна средства за инвестиције и модернизацију постојећих и изграђених капацитета у прехранбеној и прерађивачкој индустрији. Такође истиче да су врсте и количине набављеног грађевинског материјала видљиве из копија фактура и фискалних рачуна, па упоређујући их са количинама материјала предвиђених пројектом, може се закључити да количине набављених материјала вишеструко премашују количине предвиђене пројектом, тако да нпр. из рачуна приложених уз захтјев произилази да су набављене количине цемента довољне за израду 950 m³, а према пројекту је предвиђено више од 260 m³, те је према рачунима приложеним уз захтјев набављено око 60 тона жељеза а пројектом је

предвиђено нешто више од 7 тона, па је и чињеница да ниједан од приложених рачуна није овјерен од стране надзорног органа, у смислу члана 119. Закона о уређењу простора и грађењу, а због чега се са сигурношћу не може утврдити колико је и каквог материјала набављено и уграђено у предметни објекат, а и колика је вриједност објекта, при чему су уз захтјев приложени и рачуни за материјале који нису предмет подстицаја, те се за њих, у складу са чланом 33. Правилника, не обрачунава подстицај, а према подацима из пројекта улагање у објекат износи око 224.000,00 КМ, док према достављеним рачунима вриједност објекта износи око 227.000,00 КМ. Због свега тога сматра да је образложење побијане пресуде нејасно, контрадикторно позитивним прописима, а и самим наводима пресуде, при чему је суд пропустио да и одржи усмену расправу, у смислу члана 25. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Српске“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС) којом је прописано да суд може због сложености спорне ствари или ако нађе да је то потребно ради бољег разрјешења ствари, одржати усмену расправу. Сходно томе закључује да је у конкретном случају суд цијенио све тужбене наводе, а бројне изнесене доказе туженог није уопште узео у разматрање, што је резултовало паушалном оцјеном доказа и неправилним образложењем побијане пресуде, чиме је повријеђена равноправност странака у поступку, имајући у виду да је суд оспорио примјену одредбе члана 42. став 2. Правилника јер је поставио питање на који начин је Комисија туженог радила мимо одредаба Правилника, а и по ком основу је била дужна да прибави мишљење надлежног органа, као што је то наведено у жалби на првостепено рјешење, у погледу којих навода је изостао закључак суда да Правилником није прописана обавеза прибављања мишљења надлежног органа. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда укине или преиначи.

Тужилац у одговору на захтјев истиче да су наводи захтјева углавном усмјерени на изношење чињеница да нису испуњени услови за признавање права на подстицај, прописани чланом 42. Правилника, које тврдње туженог су у цијелости неосноване, па је њихово истицање у овој фази поступка потпуно ирелевантно, јер чак и да је приликом подношења захтјева за остваривање подстицаја недостајао неки од процесних услова прописаних тим чланом Правилника, тужени је био дужан да га позове да отклони евентуално уочене недостатке, па уколико не би поступио по таквом позиву, онда је тужени могао да одбаци поднесени захтјев као неуредан, у складу са чланом 56. ЗОУП, а тужени у периоду од 4 године, колико траје поступак, никад није имао примједби на постојање формалних недостатака, непотпуности или неразумљивости поднесеног захтјева, из чега произилази да су прошли сви законом прописани рокови за истицање процесних недостатака, те су такви приговори туженог усмјерени искључиво на одуговлачење поступка и избјегавање исплате подстицајних средстава, а и изражава сумњу да су органи туженог уништили техничку документацију везану за израду кровне конструкције и технички опис из пројекта, све у циљу избјегавања обавезе за исплату подстицајних средстава. Наглашава да су спорни наводи туженог да је утврђено неслагање између пројекта и изведених радова као и стања објекта, посебно ако се узме у обзир да се до таквог закључка дошло на основу површних и паушалних тврдњи Комисије, која је приликом изласка на лице мјеста дијелом прекорачила своја овлашћења и преузела надлежности грађевинске инспекције, констатујући постојање несклада између објекта и пројектне документације, што се могло, сходно члану 171. ЗОУП-а, утврдити искључиво на основу стручног знања којим располаже службено лице, у конкретном случају вјештак грађевинске струке. У погледу навода туженог да количина набављених материјала вишеструко премашује количине предвиђене пројектом, те да су на рачунима приказани и материјали који не могу бити основ за обрачун подстицаја у складу са чланом 33. Правилника, па да према достављеним рачунима вриједност износи

227.000,00 KM а да према подацима из пројекта улагање у објекат износи 224.000,00 KM, сматра да једино може бити спорна висина основице за обрачун подстицаја, а никако само право на подстицај, у ком смислу би се једино могао од укупног износа учињених трошкова одузети износ материјала и улагања која нису подобна за обрачун основице подстицаја, а изведеног поступка је видљиво да органи туженог никада нису имали намјеру да му исплате било какав износ, па тако да се у поступку нису бавили евентуалним умањењем основице. Сматра да је у управном поступку доказао све елементе битне за доношење одлуке о основаности и висини подстицајних средстава везаних за изградњу нових објеката за прерађивачке капацитете, а тужени није утврдио елементе битне за тај управни поступак него је паушално износио тврдње које у поступку нису утврђиване, јер нису ни релевантне за одлучивање, уз неосновано позивање на прописе из области грађења и урбанизма које примјењују други органи и који немају никакве везе са предметном управном ствари. Предлаже да се захтјев одбије и побијана пресуда потврди, те да му се признају трошкови састава одговора на захтјев, по пуномоћнику адвокату у износу од 1.125,00 KM.

Размотривши захтјев, одговор тужиоца на захтјев, побијану пресуду, оспорени акт и цјелокупне списе предметне управне ствари, на основу одредбе члана 39. ЗУС-а, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка предмета произлази да је Агенција, рјешењем број .. од 25.12.2013. године, одбила захтјев тужиоца за остваривање права на новчана средства подстицаја, позивајући се на то да је дана 6.6.2013. године поднио тај захтјев, уз који је доставио документацију: Образац 32, рјешење о одобрењу за грађење број 02/2-360-9/13 од 15.03.2013. године, фискалне рачуне са фактурама издате од стране „Д.“ д.о.о. Д., техничку документацију - пројекат број ЕИ-04/10, из октобра мјесеца 2012. године израђен од стране „Е.И.“ д.о.о. Б, изводе из банке који су издати на име „Д.“ д.о.о., изводе број 100, 101 и 97 и ванредни извод од 19.07.2013. године који је издат на име тужиоца, а да је Комисија извршила преглед на лицу мјеста и фотографисала објекат тужиоца те сачинила записнике број ... од 28.8.2013. године и од 24.10.2013. године, па да је на основу тако утврђеног чињеничног стања, као и прегледом рачуна које је тужилац приложио за уграђени материјал у тај објекат у укупној вриједности од 226.850,16 KM, те пројектну документацију и прегледом саграђеног објекта, утврђено да поједини рачуни не одговарају пројекту и изграђеном објекту, и то рачуни за материјале који нису уграђени у објекат (пуна цигла), као и они који нису предмет подстицаја (бургије, сврдло за метал и слично), па да укупан збир рачуна за поједине материјале (жељезо, цемент, блокови и слично) знатно прелазе пројектом предвиђене количине, с тим да изграђени објекат не одговара по врсти и типу конструкције приложеном пројекту и рјешењу о одобрењу за грађење, те да се из документације не може утврдити да ли су материјали из приложених рачуна уграђени у предметни објекат, јер постоји разлика пројектом предвиђеног и изведеног стања, а да се такође из документације не може утврдити да ли је извођење радова обављено у складу са рјешењем о одобрењу за грађење и законским прописима, а објекат се тренутно користи као гаража за пољопривредну механизацију и складиште у којем је ускладиштено неколико палета вјештачког ђубрива и сса 4 до 5 m3 пшенице истоварене на подну бетонску плочу, а да других пољопривредних производа и технолошке опреме за прераду пољопривредних производа тренутно нема, при чему се предметни објекат налази у кругу складишта продаје грађевинског материјала, у којем поред предметног објекта имају још четири објекта који се користе искључиво у сврху складишта грађевинског материјала, те су сви рачуни издати од фирме „Д.“ д.о.о, у чијем кругу је и изграђен предметни објекат. Сходно томе, како је у рјешењу о одобрењу за

грађење наведено да се гради производни објекат са магацинским простором, а да на терену није одвојена пољопривредна намјена од стоваришта грађевинског материјала, закључено је да захтјев тужиоца и изграђени објекат нису у складу са одредбама члана 42. и 33. Правилника. То рјешење је по жалби тужиоца, поништено рјешењем туженог од 24.6.2015. године и предмет враћен на поновни поступак, уз образложење да је било потребно прибавити додатне доказе и навести разлоге о одлучним чињеницама за наводе изнесене у образложењу побијаног рјешења.

У поновном поступку, Агенција је извршила преглед достављене документације и записника Комисије од 28.8.2013. године и 24.10.2013. године, закључивши да је у рјешењу о одобрењу за грађење наведено да се гради производни погон са магацинским простором, а комисијским прегледом на лицу мјеста да је утврђено да се објекат користи у друге намјене, због чега предметни објекат не представља објекат који је намијењен у прехранбеној и прерађивачкој индустрији, сходно чему је, позивајући се на члан 42. став 1. Правилника, рјешењем од 7.8.2015. године (које чини правно јединство са оспореним актом) поново одбила захтјев тужиоца. Оспореним актом је жалба тужиоца одбијена као неоснована, прихватањем разлога првостепеног рјешења, уз констатацију на бази изведених доказа, укључујући и пројекат, рачуне, као и фотографије са лица мјеста сачињене приликом сваког од комисијских прегледа, да количине набављених материјала вишеструко премашују количине предвиђене пројектом, те да ниједан од рачуна није овјерен од стране надзорног органа, сходно члану 119. Закона о уређењу простора и грађењу, због чега се са сигурношћу не може утврдити колико је и каквог материјала набављено и уграђено у објекат, а и колика је вриједност објекта, при чему су уз захтјев приложени и рачуни за материјале који нису предмет подстицаја, а такође је главни пројекат увезан и запечаћен али је техничка документација везана за израду кровне конструкције истргнута из пројекта, што је супротно члану 105. став 3. наведеног закона, што указује на чињеницу да није вршен надзор радова на објекту од стране надлежног органа, што је супротно члану 119. тог закона, а из било којег доказа садржаног у спису није видљиво зашто је тако урађено, односно зашто главни пројекат није отпечаћен и уметнута техничка документација за дрвену конструкцију крова а затим то запечаћено, те да исто тако није видљиво очитовање надзорног органа о томе да ли је измјена техничке документације законита или не, а и да ли је то у складу са рјешењем о одобрењу за грађење број ... од 15.03.2013. године, сходно чему је тужени закључио да то све указује на чињеницу да се не може тврдити да се ради о документацији везано за изградњу објекта прехранбене и прерађивачке индустрије, већ о производном објекту са магацинским простором, која категоризација објекта је уопштена и указује на велики дијапазон производних објеката са магацинским простором, те да исто тако садржај фотографија сачињених на лицу мјеста указује да предметни објекат не спада у категорију објеката прехранбене и прерађивачке индустрије, имајући у виду оно што је у два наврата затечено у објекту и што је видљиво на фотографијама. У погледу жалбених навода да се Комисији прописаној чланом 42. став 4. Правилника, не дају ингеренције инспекцијског органа, тужени је поставио питање на који је начин Комисија у два наврата радила мимо наведене одредбе, те по ком основу је била дужна прибавити мишљење надлежних лица грађевинске струке, с обзиром на тврдње да објекат није изграђен у складу са пројектном документацијом, а у вези са чим је указано да је чланом 42. став 4. Правилника прописано на основу којих елемената Комисија констатује испуњеност услова инвестирања, па је у конкретном случају Комисија извршила увид у грађевинску дозволу, рачуне, у складу са чланом 2. став 5, 6. и 8. Правилника и копију пројекта, констатујући стање како је наведено, а није извршила било какву противправну

радњу којом би тужиоцу издала обавезујуће налоге да изврши неку радњу или му забранила вршење неке радње, што је у надлежности инспекције.

Побијана пресуде није правилна и законита.

Није спорно да је чланом 2. став 1. Правилника прописано да право на подстицајна средства и друге облике подршке у пољопривреди, имају корисници, пољопривредна газдинства са пребивалиштем односно сједиштем у Републици Српској, која обављају пољопривредну производњу на територији Републике и који су уписани у Регистар пољопривредних газдинстава, као и други субјекти у складу са чланом 26. Закона о пољопривреди („Службени гласник РС, број 70/06-71/09), којим чланом тог закона је, у ставу 1. прописано да право на подстицајна средства и друге облике подршке у пољопривреди имају пољопривредна газдинства у Републици Српској која су уписана у Регистар пољопривредних газдинстава и други субјекти као корисници средстава за подстицање развоја пољопривреде и сеоских подручја.

Ставом 2. члана 2. Правилника је прописано да за остваривање права на новчане подстицаје корисници подносе Агенцији захтјев и документацију прописану тим правилником, те у смислу става 3. тог члана захтјев мора бити читко попуњен штампаним словима и садржавати, поред имена и презимена корисника, и врсту подстицаја за који се захтјев подноси, те попис документације која се прилаже уз захтјев, као и доказе о инвестираним средствима.

Чланом 33. истог правилника су прописани трошкови настали по основу инвестиционих улагања који нису прихватљиви као основ за обрачун средстава подстицаја, што се (између осталог) односи на куповину грађевинског земљишта и постојећих зграда и објеката, набавку коришћене опреме, грађевинског материјала и пољопривредне механизације и слично, а чланом 42. је прописано да право на подстицајна средства за инвестиције и модернизацију постојећих и изградњу нових капацитета у прехрамбеној и прерађивачкој индустрији, имају физичка и правна лица који у текућој години изврше улагања за наведену намјену у износу од минимално 10.000,00 КМ (став 1.), а да предмет подстицаја могу бити извршена улагања у проширење постојећих или изградњу нових капацитета за прераду прехрамбених производа, као и за изградњу или набавку технолошке опреме, хладњача, сушара, складишта и опреме за прераду, сортирање и паковање (став 2), а подстицајна средства остварују се на основу захтјева који се подносе Агенцији (који захтјев је тужилац и поднио), уз који захтјев се прилаже сљедећа документација: а) грађевинска дозвола, б) рачуни у складу са чланом 2. став 5, 6. и 8. тог правилника, в) копија пројекта или програма адаптације, проширења постојећих или изградње нових капацитета за прераду прехрамбених производа, као и за изградњу или набавку технолошке опреме, хладњача, сушара, складишта и опреме за прераду, сортирање и паковање (став 3), па Комисија, коју формира директор Агенције, на основу приложене документације и увидом на лицу мјеста, констатује испуњеност услова инвестирања и о томе сачињава записник (став 4).

Како је у конкретном случају Комисија, која у смислу члана 42. став 4. Правилника на основу приложене документације и увидом на лицу мјеста констатује испуњеност услова инвестирања и о томе сачињава записник, у ком смислу нису спорне надлежности те комисије, на основу документације коју је приложио тужилац као и увидом на лицу мјеста у два наврата, дана 28.8.2013. године и 24.10.2013. године, утврдила да се предметни објекат користи као гаража за пољопривредну механизацију и

складиште у којем је ускладиштено неколико палета вјештачког ђубрива сса 4-5 m³ пшенице истоварене на подну бетонску плочу, а да других пољопривредних производа и технолошке опреме за прераду пољопривредних производа нема, па код чињенице да се предметни објекат налази у кругу складишта продаје грађевинског материјала, у којем поред предметног објекта постоје још 4 објекта који се користе искључиво у сврху складишта грађевинског материјала предузећа „Д.“ д.о.о., које је све рачуне за изградњу предметног објекта и издало, у чијем кругу је и изграђен предметни објекат који се наслања на складишни објекат тог предузећа, те имајући у виду да је у одобрењу за грађење наведено да се гради производни објекат са магацинским простором, а да на терену и није одвојена пољопривредна намјена од стоваришта грађевинског материјала, правилност рјешења Агенције којим је одбијен захтјев тужиоца за остваривање права на новчана средства подстицаја у руралном развоју, за инвестиције и модернизацију постојећих и изградњу нових капацитета у прехранбеној и прерађивачкој индустрији, се није могла довести у сумњу наводима жалбе тужиоца, што је правилно констатовано у оспореном акту којим је одбијена жалба тужиоца на то првостепено рјешење, а о чему су у оспореном акту дати ваљани разлози који се такође не могу довести у сумњу наводима тужбе.

Сходно томе, тужени је правилно закључио да све то указује на чињеницу да се не може тврдити да се ради о документацији везаној за изградњу објекта прехранбене и прерађивачке индустрије, већ о производном објекту са магацинским простором, која категоризација објекта је уопштена и указује на велик дијапазон производних објеката са магацинским простором, па да садржај фотографија сачињених на лицу мјеста и указује да спорни објекат не спада у категорију објеката прехранбене и прерађивачке индустрије.

Имајући у виду да суд у смислу члана 29. став 1. ЗУС законитост оспореног акта испитује на подлози чињеница које су утврђене у управном поступку, при чему се одлучне чињенице утврђују на основу изведених доказа, те да уколико се са сигурношћу не може утврдити нека одлучна чињеница, о њеном постојању суд одлучује примјеном правила о терету доказивања, како је то и прописано чланом 19. став 2. истог закона, побијана пресуда у којој је наведено да се законитост оспореног акта не може испитати и да у оспореном акту нису дати одговори на све жалбене наводе у смислу члана 230. став 2. ЗОУП-а, при чему се тужени и позвао на разлоге првостепеног рјешења, побијана пресуда се указују неправилном јер тужилац ничим конкретним није довео у сумњу правилност чињеничног утврђења, а и примјену материјалног права у оспореном акту, при чему је и поступак доношења првостепеног рјешења односно оспореног акта правилно проведен, тако да није од утицаја ни то што је Комисија констатовала да објекат није изграђен у складу са пројектном документацијом и да је утрошено више материјала од потребног, а нити што на ту околност није тражила мишљење вјештака грађевинске струке.

Према томе, произилази да у поступку доношења оспореног акта није неправилно примијењено материјално право, нити су учињене повреде правила поступка које би биле од утицаја на законитост оспореног акта, како се то основано истиче у захтјеву.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди су остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, због повреде закона и повреде правила о поступку која је била од утицаја на рјешење ствари, па се захтјев туженог уважава и

побијана пресуда преиначава тако да се тужба одбија као неоснована, јер нису остварени разлози за поништење оспореног акта прописани чланом 10. ЗУС-а.

Како је побијана пресуда преиначена тако да је тужба одбијена, нису испуњени услови да се у смислу члана 49а. ЗУС-а тужени обавезе да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, на које је обавезан ставом 2. изреке побијане пресуде у износу од 950,00 КМ по основу састава тужбе по пуномоћнику адвокату, те је тај захтјев тужиоца одбијен будући да није успио у управном спору.

Одлука о одбијању захтјева тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на предметни захтјев туженог, заснива се на одредби члана 387. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) који закон се сходно члану 48. ЗУС-а примјењује у управним споровима на питања која нису регулисана ЗУС-ом, а имајући у виду да тужилац и није успио у спору, нити је давање одговора на захтјев обавезна радња у управном спору, при чему и није допринијела одлуци овог суда, те њеним пропуштањем и не настају никакве последице за странку, сходно чему нису испуњени услови ни за удовољавање том захтјеву тужиоца.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић